

Rebedor | Eva Piquer | Actualitzat el 08/09/2014 a les 20:55

Benvinguts, com sempre, a les albors d'una nova era

Llegeixo *Olive Kitteridge*, d'Elizabeth Strout, premi Pulitzer 2009 i premi Llibreter 2010.

Pàgina 60. "«Estem a un tomb de dau d'arribar a entendre com funciona el cervell des d'un punt de vista molecular, com funciona de debò», havia dit un destacat investigador l'any anterior en una conferència. Les albors d'una nova era." El narrador afegeix: "Sempre hi havia una nova era i sempre n'érem a les albors".

Al cap de dues pàgines, quan la senyora Kitteridge deixa anar un "quina llàstima que el món vagi d'aquesta manera", el narrador hi torna: "Sempre era una llàstima que el món anés d'aquella manera. I sempre hi havia una nova era i sempre n'érem a les albors."

Potser sí que sempre hi ha una nova era a la vista, però avui hi ha pressa per arribar-hi, perquè això d'ara ja no s'aguanta ni amb pinces ni amb pedaços ni amb il·lusions de benestar. L'era anterior, que en algun moment va semblar ferma i massissa malgrat unes esquerdes que venien de fàbrica, se'ns ha desfet entre els dits, i vés a saber on para la garantia. Canviar el món ha deixat de ser una utopia per esdevenir una urgència, una acció possible. Per supervivència i per dignitat.

Continuo llegint. "Al parer de l'Olive, la vida depèn d'allò que ella anomena «sotragades» i «sotraguets». Les sotragades són coses com ara el matrimoni o els fills, coses molt íntimes que et mantenen a flor d'aigua, tot i que amaguen corrents invisibles i perillosos. I és aquí on entren en joc els sotraguets, que també són molt necessaris: un caixer simpàtic a can Bradlee, posem per cas, o la cambrera del Dunkin' Donuts que sap com t'agrada el cafè."

L'estiu del catorze ja és història. Tant si ens encaminem de veritat cap a una nova era com si en som eternament a les albors, potser es tracta d'intentar avançar -entre sotragades i sotraguets- cap a un demà millor.

Foto: Eneas de Troya